

Administrațiunea și
Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare Nr. 22.
Borșori nefrancați nu se pri-
mesoc. Manuscrisurile nu se re-
trimit!

Biroul de servicii:
Brașov, piața mare Nr. 22.

Inserate mai primesc în Viena
Dudolf Mosse, Hausenstein & Vogler
(Ob. Haas), Heinrich Schiele, Alois
Herold, M. Dukes, A. Oppel, J. Dan-
enberg; în Budapesta: A. V. Gold-
berger, Anton Mezei, Eckstein-Bernat;
în Frankfurt: G. L. Duibe; în Ham-
burg: A. Steiner.

Prețul inserțiilor: o serie
garmond pe o colonă 6 cr.
în 30 cr. timbru pentru o pu-
blicare. Publicări mai dese
după tarife și învoială.
Reclame pe pagina III-a o
serie 10 cr. v. a. sau 30 bani.

GAZETA TRANSILVÂNIEI

(NUMERŪ DE DUMINECĂ)

„Gazeta” iese în fiecare zi
Abonamente pentru Anst. J.-Ungaria
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
Pentru România și străinătate
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 franci, pe trei luni
10 franci.
Se prenumără la toate ofi-
ciile postale din țară și din
afară și la dd. colectori.
Abonamentul pentru Brașov:
la administrațiune, piațamare
Nr. 22, etajul I.: pe un an
10 fl., pe șase luni 5 fl., pe trei
luni 2 fl. 50 cr. Cu dusul în
casă: Pe un an 12 fl., pe
șase luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
Un exemplar 5 cr. v. a. sau
15 bani.
Atât abonamentele cât și
inserțiile sunt a se plăti
înainte.

Nr. 131.—Anul VII

Brașov, Duminecă 11 (23) Iunie

1889.

Brașov, 10 Iunie

Nu de mult a dîș deputatul
ungur Pazmandy în dietă, că
„Ungurul acela, care vrea să că-
lătorască la Belgrad ori la Bu-
curești, face bine se-și nege națio-
nalitatea, fiind-că acesta îi prie-
nuesce acolo numai neajunsuri”.

Nu scim și nu voim să cer-
căm cum sunt tratați Ungurii
în Belgrad. N'am audiu însă
niciodată ca acolo ei să fiă pri-
goniți pentru că sunt Unguri și
dăcă nu întemînă o deosebită
simpatie la Sârbii, acesta e ușor de
înțeles după ce scim cum trăie-
sc Ungurii cu Sârbii în Ungaria.

În ce privește însă modul
cum sunt tratați Ungurii în Ro-
mania avem cunoștințe pozitive
și putem așadără să intrăm în
vorba cu deputatul unguresc.

Ceea ce susține deputatul
Pazmandy se susține mereu și de
cătră foile unguresci, că adevă-
t Ungurii, cari trăiesc în România,
nu se bucură acolo nici de atâta
libertate și de atâta cruțare, ca
Românii din Transilvania și Țera
ungurescă.

Le place foilor unguresci să
asemene starea miliónelor de
Români din acest stat, cu sta-
rea celor 30—40,000 de Unguri
din România și când pretindem
noi drepturi naționale ne răspund,
că nici Ungurii din România nu
se bucură de asemenea drepturi.

Adevărat că pentru cele patru
decii de mii Unguri din România
nu s'a adus acolo nici măcar o
lege de naționalitate, cum s'a
adus pentru cele trei milioane de
Români din statul ungar.

Dér și acesta este ușor de
explicat.

Ungurii din România nici n'au
pretins și nici n'au putut pretinde
vreodată ca naționalitatea lor să
fiă scutită prin legi deosebite, mai
intâiu pentru că sunt prea de
tot pușin la număr și apoi
pentru că nu sunt autohtoni,

băstinași, ci cea mai mare parte
imigrați în România în timpul
din urmă și fiindcă, în fine, Ro-
mania nu este un stat poliglot,
de mai multe limbi, ci un stat
național unitar.

Cu totul altfel însă stă lu-
crul în ce privește pe Românii
din Transilvania, Bănat și Țera
ungurescă. Aceștia au pretins
și pretind drepturi naționale, pen-
tru că li se cuvin și cea mai
viuă dovadă despre aceea, că în
adeveră li se cuvin, este însăși
legea de naționalitate adusă de
dieta ungurescă la 1868.

Ca să facem o asemănare din
viața practică vom dice, că Un-
gurii din România sunt ca nise
chiriași în casa românească, pe
când noi Românii de dincóce sun-
tem proprietarii casei, care
nu este numai a Ungurilor, ci
și a noastră.

Cu toate aceste mica coloniă
ungurescă din România fără o
lege de naționalitate o duce nea-
sămănat mai bine ca milioanele
de Români băstinași din statul
ungar cu legea de naționalitate
și se bucură în faptă de o liber-
tate multă mai mare, își pot
desvolta limba și naționalitatea
în școlile și în societățile lor
multă mai liber și neimpiedecat,
decât noi aici.

Pazmandy are însă cutezarea
a susține, că Ungurii nu se pot
da ca Unguri în București, dăcă
nu vor să se espună la neajuns-
uri. Pe ce-și întemeiază depu-
tatul ungar vorbele sale?

Fă bine, se-ți aud rău!

Încă de pe timpul, când au
fost prigoniți de guvernul ab-
solutist austriac emigrații un-
guri s'au bucurat de cea mai
cordială ospitalitate din partea
fraților noștri de dincóce, și în-
tr'un timp însuși d. Kogălni-
ceanu, p'atunci ministru, a inter-
venit spre a-i scuti de urmări.
De atunci încóce numărul Un-

gurilor în România s'a sporit
mult, mai ales în anii din urmă,
de când ne mai putend suporta
aici sarcinile grele, cete de Un-
guri și Săcui trecu pe fiecare an
dincóce de munți spre a-și ago-
nisi hrana de toate zilele. Mulți
dintre ei se întorc cu lei româ-
nești în pungă și-și inciripăză aici
din nou „găzdașagul”, cei mai
mulți însă rămân acolo, simțin-
du-se foarte bine a „țaraba”, unde
se bucură de totă libertatea.

Și cum le-ar și merge rău
Ungurilor în România, când în-
săși foile unguresci ne spun cu
bucurie, că ei înaintea acolo cu
pași repeși! În București au so-
cietăți bine organizate, redică școli,
arangază petreceri, dau concerte,
teatre ș. a. Ei inscenază în capi-
tala română și serbări ale lui
Kossuth cu stéguri unguresci și
și la toate ocaziunile sărbătorești
folosesc stégul național ungu-
resc, fără ca autoritățile să afle
în acesta vr'o vătămăre a sta-
tului român.

Liberalismul stăpânirii ro-
mâne față cu Ungurii de acolo
merge chiar așa de departe, în-
cât pe când în Transilvania nu
pote deveni un Român de din-
colo membru la o societate curată
culturală, cum e de pildă Asso-
ciamiunea noastră transilvană, fără
prealabila aprobare a guvernului
unguresc, în București Ungurii
înființază până și o filială a celui
kulturgylet, care nisuesce la ma-
ghiarisarea noastră, și are prin
urmă tendințe dușmane elemen-
tului românesc. Și această fi-
lială se pune în strinsă legătură
cu societățile de același soi din
Ardél și Țera ungurescă.

Dér mai mult, pe când la
noi este interdiș a primi subven-
ții din România pentru scopuri
culturale române, guvernul ro-
mân tolerază ca școlile ungu-
resci de acolo să primesc însem-
nate subvenții dela societatea

St. Ladislau și acum în urmă și
dela kulturgyletul unguresc.
Ba reuniunea de cântări ungu-
rescă din București, în adunarea
sa generală din 25 Febrnarie a. c.,
pentru ca se-și manifesteze și mai
bine solidaritatea sa cu tendințele
de aici, a ales ca organ oficios
al său foia kulturgyletistă din
Brașov, care mereu așță în con-
tra Românilor.

Ei bine, întrebăm acum pe
d-lă Pazmandy, aceste sunt ne-
ajunsurile ce le suferă Ungurii din
București, cari nu numai că nu
trebuie să-și renege naționalitatea
proprie, dăr se constituiesc în so-
cietate și intră în legături cu Un-
gurii de dincóce, legături cu ten-
dințe agresive față cu naționalita-
tea română?

Fără îndoie deputatul Paz-
mandy, condus de ura în contra
elementului român, a schimbat
stările din Ungaria cu cele din
România, și în loc să dice, că
Românii de dincóce întemînă ne-
ajunsuri dăcă nu-și neagă națio-
nalitatea, a susținut că acesta des-
pre Ungurii din România.

Fiă liniștit însă d-lă Pazmandy
și dăcă nu se sême dator a fi
cu recunoștință cătră o țară care
a dat o ospitalitate atât de prie-
tinósă aceluia, cari apoi întorcen-
du-se mai târziu în patria lor au
înălțat stégul intoleranței națio-
nale, cel pușin să aibă atâta
pricepere, ca să învețe dela fra-
ții noștri de dincóce cum trebuie
să trateze cu cei de altă nēm
și ce va se dice adevăratul libe-
ralism.

Și făcendă acesta d. Pazmandy
cu soții săi se pună într'o cum-
până pe Românii din Ardél și
Țera ungurescă și într'alta pe Un-
gurii din România, și se vedă cu
cât mai liberală și binevoitoare
ar trebui să fiă tratarea Români-
lor de aici, în raport cu trata-
rea ce o întemînă Ungurii sub
guvernul român.

FOILETONULŪ „GAZ. TRANS.”

Trei dorințe

(poveste bosnică, după Dr. F. Geiringer.)

S'a întemplat în acele timpuri,
când guvernatorii (Vizirii) Bosniei își
aveau reședința în Travnik, că într'o
zi sosi un ferman (decret) al Sultanu-
lui, în care se poruncia, ca toți Musul-
manii pe la amăqi în Vinerea viitoare
să se adune în moschee (biserică turcescă),
ca să seroge lui Allah (Dumneșeu) pentru
insănătoșare a Marelui Stăpânitor, care
era greu bolnav.

În porunca acestuia se dicea mai
departe: Cel care la ora fixată nu se
va afla în Casa lui Dumneșeu la rugă-
cium, aceluia se i-se dea voiă, ca în
fiă-cege din cele trei Vineri următoare
să-și exprime în fața Vizirului câte o
dorință, cu totul trei dorințe, care vor
trebui să se implinescă, dăr după im-
plinirea lor să fiă pedepsit cu mórte
pentru neascultarea sa.

Cum a primit Vizirul porunca
Dcmmului său, îndată însărcină pe Ho-

gea (preotul turcesc) să vestescă de
sus din minaretul (turnul) moscheei
fermanul Sultanelui tuturor locuitori-
lor cu adausul, că acela, care nu va
da punctual urmăre acestei porunci, va
trebui să se aștepte la mórte sigură.

Și în faptă se și adună în moschee
în ziua hotărâtă întreaga poporațiune
a Travnikului, afară de un singur
bărbat.

Era un biet lăcătuș (ferar) cu
numele Almansor, care din pricina me-
seriei sale sgomotóse n'aușise vestirea
și nici nu primise nici o scire despre
porunca cea aspră.

Vizirului i-se și făcu arătare despre
acesta și elu chemă îndată le sine pe
nenorocitul meseriaș, îi arată ferma-
nul și vorbi cătră elu:

— „Acum alege și cere ce vrăi, căci
dorințele tale trebuiesc implinite, așa
îm prescrie porunca Sultanelui.”

Bietul om, care până acum trăia
în cea mai mare lipsă și prin lucrul
mânilor sale abia căștiga atâta, ca să
își mulțumescă cele mai urgente trebu-

ințe ale vieții, se gândi căva timp,
ce să dorască mai întăiu și ceru în cele
din urmă o mii de galbin, o sumă de
bani, ce i-o și plăti fără n'târziare Vi-
zirul.

Plin de bucurie pentru acest câș-
tig neașteptat, eși dela guvernatorul
și norocul momentan, de care a fost
impărțit, îl făcu să nu se mai cu-
gete la tristul sfârșit ce lu aștepta
negreșit în a treia Vinere.

În chef și voiă bună a petrecut
ferarul săptămăna, până în a doua Vi-
nere, în care Vizirul éraš ilu chemă la
sine și-lu provocă să-și exprime a doua
dorință ce are să se implinescă. În-
curajat de repede implinire a dorinței
sale celei dintăiu, Almansor îndrăsnă să
céră pe fiica guvernatorului de soție și
acesta trebui, deși cu sufletul amarit,
să-i implinescă dorința, pentru că așa
prescria aspra porunca a Sultanelui.

Deși Fatima, fiica Vizirului, îm-
belșugată înfăstrată cu toate grațiile și in-
susurile frumóse femeesci, nu veduse
nic odată mai înainte pe neinspămên-

tatul ferar, nu avusese nici o cunoș-
tință despre existența sa, și nici nu pre-
simțea cătuși de pușin, din ce temeuri
i-a fost tocmai lui incredințată, cu toate
astea petrecu întâia săptămăna a cășeto-
riei în plăceri și bucurii, în fericire și
în mulțămire.

Se apropiă și această săptămăna de
sfârșit. Nóptea, care avea să fiă cea
din urmă din viața ferarului, se ivi și
cu pași pré grabnici se apropia acea
Vinere, în care nenorocitul meseriaș
avea să-și părăsescă ténăra sa vietă.
Încă în séra din urmă se petrecu cu el
o mare schimbare; corpul său cel tare
era ca sdrobotit, se uita fixu împrejur,
nu voia să mănance și să bea nimic și
era cu neputință a-lu indupleca să vor-
bescă măcar o singură vorbă.

Nevastă-sa își da silință să-lu invi-
oșeze și să-lu scótă din trista lui stare.
Dér zadarnică era totă ostenela, căci elu
avea mereu înaintea ochilor mórtea, ce
ilu aștepta diminéta și de care nu era
nic o speranță a-lu scăpa.

În fine îi succese Fatimei, prin ne-

Revista politică.

Din năuntru. Numirea noului ministru unguresc de interne preocupă toate foile unguresci. Conte Teleki, așa se numește noul ministru, care e Ungur ardelenț, nu e mai de loc cunoscut, d'ér și opozițional și guvernamental își pună marfă spranțe în el, că va face bună treabă. Ce anume treaba și cum? nu ne spun, destul că așteptă dela el să reformeze administrația, făcend'o cu totul administrația de stat. Ori-ce Român scie ce însemnează în capetele șoviniste unguresci a face să fiă ceva al statului; după ei însemnează a maghiariza, a face se fiă toate unguresci, neținându-se seamă de poporele nemaghiare, de dorințele și de drepturile lor, de nevoile și de pretențiunile lor drepte. Conte Teleki a d'is, nu i vorbă, că va sta pe calea liberalismului, d'ér foile bugetare ne spun, că contele Teleki va urma pe calea d-lui Tisza. Apoi vai de liberalismul contelui Teleki, decă va fi ca al șovinistului ministru Tisza!

Astăzi s'au întrunit în Viena delegațiunile. Desbaterile lor vor fi de rëndul acesta foarte interesante, deorace în zilele din urmă s'au împrăștiat multe de sciri neliniștitoare în privința politice din afară. Pentru armată se vor cere, peste sumele din buget, încă vr'o opt milioane de florini. Scumpă și grea pace pentru bietele popore!

Din afară. Privirile tuturor guvernelor sunt îndreptate asupra Serbiei, unde curentul în favoarea Rusiei prinde rădăcini tot mai adânci. N'a fost destul, că s'a vorbit de o convenție militară, ce ar fi să se încheie între Serbia și Rusia; că partidul liberal a proclamat unirea tuturor Sârbilor, din Bosnia, Erțegovina, Dalmația, Ungaria ș. a. cu cei din regat: d'ér s'au mai tipărit și nise proclamații, în care sunt provocări Slavii din Austro-Ungaria, mai cu seamă Sârbii din Bosnia și Erțegovina să se ridice în contra Austro-Ungariei, „să scuture tirania habsburgică“, căci Rusia le va da ajutor ș. a. Pentru toate acestea guvernul din Viena a cerut explicări celui sârbesc, care s'a grăbit a declara, că guvernul desaproabă toate acestea, și a confiscat proclamația revoluționară.

Cu toate declarațiile oficiale din Belgrad, că guvernul nu e amestecat în nimic, că politica lui din afară e pacifică și de natură a trăi în bune raporturi cu puterile vecine, și cu deosebire cu monarhia noastră, totuși credemntul nu li-se dă. Curentul rusesc luând tot mai mare întindere între Slavii din peninsula balcanică și Rusia continuând mereu cu înarmările, ce și-le motivează cu pregătirea de luptă, în care se află Austro-Ungaria, guvernele sunt nevoite a fi cu pază, ca nu cumva într'o bună

dimință să se pomenescă cu peninsula balcanică în flacări.

Temerea cea mai mare o însuflă a-niversarea de cinc' sute de ani a luptei dela Kosovo, ce se va serba la 15/27 Iunie. În această luptă între Sârbi și Turci, aceștia au fost biruitori, și urmărimicirea marelui imperiu sârbesc. Atât guvernul austro-ungar, cât și cel turcesc au luat măsuri de siguranță. Turcia are deja 80,000 de omeni în Serbia vechiă până la Novibazar, și cu toate acestea mai trimite întăriri de trupe în acele părți, căci e temere să nu izbucnescă o răscolă a tuturor Sârbilor, după care de sigur ar urma o acțiune a monarhiei noastre și de aci o incurcare a marelor puteri într'un război gróznic.

Un nou incident s'a întâmplat la granița germană-francesă, precum spune „Strassburger Post“. Un cetățenț din Strassburg, făcend'u la Rusali o excursiune, trecu la Reppe granița francăsă. În Lachapelle-sous-Rougemont fu prins de doi gendarmi francesi și dus la Belfort, unde fu ținut în arest de luni până Joi și apoi liberat. Strassburgianul s'a plâns autorității germane. Foile germane se plâng în contra procederei „arbitrare“ a autorităților francese, care pândesc după „șpion“. *

SCRILE PILEI.

Regele și Regina României împreună cu principele moștenitor, plécă ađi Sâmbătă în străinătate, însoțiți de generalul Greeceanu, maiorul Perticari și I. Calenderu. Iată itinerarul călătoriei: MM. LL. se duc în Viena, aci vor sta 24 ore; pe urmă vor porni spre Sigmaringen, unde vor asista la nunta principelui Wilhelm. Din Sigmaringen M. S. Regele se desparte de M. S. Regina, pentru a însoți pe Augusta Sa mamă în Elveția la Engadino, ér M. S. Regina va merge la Neuwied, în Germania. Absența MM. LL. și a A. S. R. din țară va fi de aproape o lună. *

Fabrică nouă. În săptămâna această, autoritatea industrială de aci a desbătut cererea fabricantului de bere Habermann din Sibiu, d'a i-se incuviința să facă o fabrică de bere cu vapor. Fabrica se construiesc pe locul de odinioară al lui Prohaska în Brașovu-vechiu. De asemenea s'a desbătut cererea cetățenului statului român I. Gheorghiu, de a i-se incuviința să facă o fabrică de petrol. Fabrica această se va construi dincolo de linia căii ferate ce duce în Dârste lângă valea Dârstelor, aproape de Brașov. *

Esamenț. Ni-se scrie din Beiuș: În 17 Iunie a. c. s'a ținut în Beiuș esamenul de veră în a III cl. norm. a școlei capitale gr. cat. de acolo sub pre-

siderea Reverendissimului Domn A-gustin Antal, director al școlilor normale și preparandiale. Răspunsurile școlariilor au fost într' toate precise, și pline de vivacitate, cu deosebire au satisfăcut răspunsurile din limba română, matematică, geografia, istoria patriei, istoria naturală, ș. a. Meritul pentru acestea este al zelosului și ténérului învățător Petru Hertie. Imi țin de datorință morală a-i gratula din inimă, ér gloriă și mărire le d'ic superiorilor, cari conduc institutul preparandial român dela Oradea-mare, de unde și sus numitul învățător a eșit. Imitamini esempla bona! — c. *

Din Sălagiu. Una după alta ne sosesc corespondențe și adrese de mulțămintă pentru d-l G. Popu de Băsesci, care, precum se scie, a abonat pe o jumătate de an numerii de Duminecă ai „Gezei Transilvaniei“ pe seama a 50 învățătorilor din acele părți. D-l Macedon Botianu, învățător în Cosniciul de jos, ne face istoricul dezvoltării învățământului românesc în Sălagiu, amintesc plin de recunoscință numele întemeiatorilor Reuniunii învățătorilor români din Sălagiu și între aceștia accentuează pe d-l Popu de Băsesci, „conducătorul și amicul scump al dascălilor și al învățământului“. Arată apoi folosele mari ce le aduce sus d'isa Reuniune și conjură pe toți colegii săi, ca să sprijinască cât mai mult această Reuniune. D-l Ioan Oegariu, învățător în Ceheiul Șimleului, ne arată luptele ce le au Români pe toate terenurile, și înaintarea ce o face cu toate acestea învățământul român în Sălagiu o consideră cu drept cuvânt ca o izbândă națională. Mulțămesc în cuvinte căldurose d-lui Popu de Băsesci, sprijinitor înfocat al dascălilor și învățământului românesc. *

Lăcustele. Nu numai prin părțile Seghedinului s'au ivit lăcustele, pricinind stricăciuni mari, ci și pe la Szentes, Szegvar, Magocs și Derekegyhaz. Stîrpirea lor merge foarte greu, ba în unele părți metoda de stîrpire cu paie aprinse nici n'are rezultat. *

Inteligența română din opidul Dicio-St.-Mărtin și jur invită la petrecerea de veră împreună ca danț ce o va aranja Duminecă în 14 Iulie a. c. st. n. la 4 ore p. m. în grădina d-lui J. Bukuresti, la timp nefavorabil în sala casei comitatense. Venitul este destinat pentru renovarea bisericii gr. cat. din loc. Dicio-Sân-Mărtin în 12 Iunie 1889. Vasile Zahanu, preșdinte. Timotei Circa, casar. Iacob P. Macaveiu, secretar. Vasile B. Munteșcu, controlor. Simeon Căluțu, Ión Circa, Emiliu Popu, Simeon Ciuchina, Alexandru Mutu, Ión

Popu, Alexandru Moldovanu, Teodor Vlăicu, membri în comitet. Prețul de intrare: de persoană 1 fl., de familie 2 fl. v. a. Suprasolvirile și ofertele se primesc cu mulțămintă și se vor chita în diarele românesci. *

Un cas misterios preocupă acum poliția din Clușiu. În sera de 18 Iunie n. a fost descoperit la capătul uliței Kulmagyar cadavrul unui copil. Casul fu arătat autorității. Când însă apărură cei trimiși la fața locului, aflară numai nise sdranțe, ér cadavrul dispăruse. Se crede, că aci e vorba de o crimă. *

„Iubita vieța României“, noul valș de I. Ivanovici, care s'a anunțat deja de repetite ori în colónele fóiei noastre, se află de vânzare și la librăria „Nicolae I. Ciurcu“ în Brașov, cu prețul original de 90 cr. *

Nicolae Popea.

Episcopul Caransebeșului.

Mâne Duminecă se va săvârși în biserica catedrală din Sibiu actul sfințirii Episcopului diecesei Caransebeșului Nicolae Popea. Dorim din adencul inimei ca alesul sinodului din Caransebeș să își potă realiza dorințele și speranțele sale și ale credincioșilor săi pentru înaintarea și vađa biserice și școlei, și i urăm vieță îndelungată și fericită!

„Fóia diecesană“ ne dă următórea biografia a Ilustrului Prelat:

Ilustritatea Sa noul episcop al diecesei Caransebeșului s'a născut la 17 Februarie v. 1826 în Satulung lângă Brașov, în Transilvania. Părinții lui: binemeritul parochă din Satulung Neogoe Popea, biserica de sus cu hramul Adormirii Maicei Domnului, nu mai este între cei vii, d'ér mama Voica, născută Verza-Popovici, este încă în vieță.

Din botez primi numele Neogoe, pe care însă în clasele inferioare îl schimbă în Nicolae, și acestu nume i-s'a dat în mod canonic la intrarea sa în tagna monachală.

Densul a fost fiul cel mai mare între șapte frați și o soră; afară de doi frați reșoși, toți frăținii sunt în pozițiuni onorifice sociale, ca preoți, profesori ș. a.

Studiile gramaticale inferioare le făcu în Brașov, ér din clasa gimnasială numită pe atunci: „Poesie“ încolo, precum și primul curs de filosofie, în Blășiu, apoi cursul al doilea și drepturile în Clușiu, fiind la terminarea lor abia trecut de 21 ani.

Științele teologice le absolvă după normele de atunci la facultatea teologică

încetatele ei vorbe dulci și mângăitoare, a rupe tăcerea bărbatului ei și el îi împărtași adevărata cauză a mahnirei sale.

I istorisi ce i-s'a întâmplat în aceea nenorocită Vinere, îi spuse că în aceea d' a cerut o miă de galbeni și i-a și primit, și că în a doua Vinere a cerut o pe ea de soția, o dorință, care érași i-s'a implinită.

— „Hei bine — continuă el — galbenii i-am cheltuit, acum am încheiat o și cu tine, ér mâne, ca să mi esprimă vr'o dorință în fața morții, ce m'așteptă, nu m'ajută de loc mintea.

Fatima se gândi câtva timp, apoi întrebă pe bărbatu-său, care era desparat:

— „Ce meseriă ai tu?“

— „Sunt lăcătuș“, răspuse Almansor.

— „Du-te și adă-mi uneltele tale, ca să le vedd“, d'ise ea.

Ferarul îi implini dorința, aduse uneltele și le puse fără șgomot înaintea ei.

Nevastă-sa esamina cu deamăruntul fiă-care uneltă, luă fiăcare bucată în mână și o cântări, luă apoi ciocanul cel mai greu, ce abia l'ă putea ține cu amândouă mâinile, de greu ce era, îl d'ete bărbatului său și-lu învăță ce să facă și ce să dorască a doua d'.

Almansor se pără convins de sfatul cel minunat de bun, ce-lu primise, își veni în curend în fire și d'orii d'ilei celei hotărâte îl găsira adencit în somn.

Sórele își arunca rațele sale aurii și calde asupra turnurilor și moscheelor Travnikului, când Vizirul chemă la sine pe ferarul, care desprețise porunca împărătescă. Ferarul se duse la Vizirul urmat de omeni, cari îi duceau și uneltele sale toate câte le avea. Astfel se înfăși înaintea lociitorului Sultanului, la care se adunaseră fruntașii orașului și capii autorităților; era de față și Hoge, care vestise porunca Sultanului și celebrase în aceea Vinere dintău serviciul divin pentru sănătatea Sultanului.

— „Hei, acum“ — încep Vizirul — „fă-ne cunoscută a treia dorință a ta, ce vrem să ți-o implinim înainte de mórtea ta, căci bine scii, că ađi trebuie să mori.“

Măestrul se inclină înaintea Vizirului, apoi se întorse și scóse din lada cu uneltele ciocanul cel greu, asupra căruia îi atrăsese er nevastă-sa băgarea de seamă, și d'ise:

— „Nu cer nimic mai mult, decât ca tu să dai fiăcărui din marii domni ce sunt de față câte o lovitură în cap cu acestu ciocan, ér Hogii să dai trei lovituri, căci prin el am ajuns în această nenorocire, fiindcă n'a vestit destul de tare voința Sultanului și nici la rugăciune n'a chemat destul de tare. Asta-i cea din urmă dorință a mea, după implinirea căreia sunt gata a muri“, sfârși ferarul.

Vizirul luă ciocanul, care mai sta săi alunece din mână de greu ce era, îl întinse demnitarilor, cari erau de față, și cu fața uimită vorbi:

— „Priviți odată acestu ciocan!“

și adause apoi: „Mie mi-se pare, că acestu brav măestru a fost de față în moschee la rugăciune pentru Domnul și Impăratul nostru.

Hoge, căruia îi tremura tot corpul de spaimă și de gróză, aprobă vorbele Vizirului și d'ise:

— „In adevăr, acestu om stă la rugăciune în rëndul cel dintău, și jură pe tot ce avea mai scump, că l'a vădută acolo cu ochii săi.

Și ceilalți erau, fără deosebire, de convingerea, că Almansor n'a lipsit dela serviciul dumnezeesc și și aducéu hotărâte aminte, că l'au vădută acolo.

Tot d'icéu, că în astfel de împrejurări mórtea lui ar fi cea mai nedreptate și hotărâte să nu fiă morit.

Astfel ferarul rămase în vieță, ca ginere al Vizirului, și trăi cu soția sa, care i scápase vieța prin sfatul ei cel înțelept, încă mult, mult ani în fericire neturburată, în bună-stare și în mulțămire.

romano-catolică a universității din Viena, ca alumnul alu convictului imperialu din partea eparhiei ardelen.

La anul 1849/50 intră în serviciul administrativ politic, ca cancelist la locotenenta transilvăneană, mai târziu ca protocolist și concipientu la pretura ces. reg. din Deva, er la anul 1852 fu numit actuar și nu multu după aceea adjunctu la judecătoria ces. reg. din Șomeș mare, care oficiu ilu purtă până la anul 1856.

In urma trecerii din viață a protosincelului, profesorul de teologie și secretar consistorialu, Dr. Grigorie Pantazi, Archiepiscopulu și Metropolitulu Andreiu baronul de Șaguna ilu chemă a înlocui pe „fiul sū celū iubitū Grigorie“, și astfel intrândū în statulu monachalū, percurse repede în decursu de unū anu gradurile de diacon, protodiacon și sincelū, și ajunse protosincelū.

Totodată fu numit la anul 1856 secretar consistorialu, profesor de teologie și administratoru protoprespiteralū alu tractului Noerchiului.

La anul 1864, între lucrările organizate pentru restaurata metropoliă și crearea constituțiunii noastre bisericesc, înaintă la postul de asesor consistorialu purtândū însu și profesura teologică și administrândū într-una și numitul protopresbiteratū până la anul 1869 inclusive.

La memorabilul sinod archidieceșan din anul 1870, când se organiza consistoriul archidieceșan pe bazele „Statutului Organic“, fericitul Archiepiscop Andreiu, între aplausele generale ale sinodului, ilu numi vicar archiepiscopesc, er la anul 1871 ilu chirotesi de archimandritu.

Ca celū dintăiu funcționar în archidieceșă după archiepiscopu, vicarul archiepiscopesc archimandritulu Nicolae Popea, după mărtea marelui Andreiu, conduse pe timpul celor două sedisvacanțe cu tactu, înțelepciune și blândete archidieceșă și în specialu consistoriulu archidieceșan. Și precum până aci, așa și de aci încolo aflăm pe archimandritulu Nicolae Popea în cele mai onorifice și importante misiuni: ca deputat dietal și congresual, ca asesor alu consistoriului metropolitan și altele cu celū mai zelos devotamentu în serviciulu bisericii noastre.

Nu cu mai puțin zel și abnegațiune participă Ilustritatea Sa noulu episcop Nicolae Popea dela pășirea sa în viața publică la toate cauzele naționale, literare și preste totu culturale ale poporului român, și anume: ca deputat la dieta transilvană dela 1863—1865, ca deputat la senatul imperialu din Viena totu pe acelu timp, apoi la înființarea „Asociațiunii Transilvane“, alu căreia membru fundator se făcu la începutu, și totu asemenea și la „Reuniunea pentru fondulu de teatru român“, ca membru pe viață la „Reuniunea română de agricultură“ din comitatulu Sibiuului și peste totu ca membru ordinar alu mai multor societăți literare și științifice.

Intre toate aceste lucrări încordătoare de spirit și obositoare, archimandritulu Popea mai află timp a se ocupa și cu literatura noastră română, pe care o înăvui cu deosebire prin două scrieri prețioase, cunoscute publiculu nostru, și anume: „Vechia metropolie ortodoxă română a Transilvaniei“ (1870) și „Biografia Archiepiscopului și metropolitului Andreiu baronul de Șaguna“ (1879). Scrierea ultimă a fostu premiată de sinodulu archidieceșan.

Aceste calități eminente, aceste merite necontestabile le recunosc și „Academia română de științe din București“, alegându-lu încă la anul 1877 membru onorari alu ei.

Credem, că nu vom ofensa cunoscuta modestie și nepretențiune a Ilustrității Sale, decât vom mai aminti la acestu loc, că dela anul 1856 până la stingerea marelui și frumosului meteor alu bisericii și națiunii române, a nemuri-

torului Archiepiscop și Metropolit Andreiu, Nicolae Popea a fostu neîntreruptu pe lângă marele bărbat, pe care ilu venera cu pietate fiască, și de care a fostu iubit cu părintească iubire până la ultima lu răsufare, ba căruia chiar densusu li închise ochii.

Alu doilea archiepiscop alu dieceșii Caransebeșului se distinge nu numai prin erudițiunea sa superioară, avându, precum am arătat mai sus, științele filosofice, juridice și teologice, și vorbindu afară de limba română, cea latină, germană, maghiară și franceză, der totdeodată și prin învâpăiatulu sū zel pentru biserica ortodoxă și poporul nostru român, prin necontestabilu și nedescatulu sū patriotism, basat pe principiulu egalei îndreptățiri a tuturor naționalităților și bisericilor din patriă, prin o natură blândă, afabilă și simpatice, și mai pre susu de toate prin caracterulu sū ferm bărbătescu, carele prin toate schimbările timpului și l'a sciutu păstra totdeuna curat și nemaculat.

Astfelu la etatea de 63 ani, der încă în deplină putere și virtute trupescă și sufletească, ilu ajunse trecerea din viață a iubitului primu episcop român alu Caransebeșului Ioan Popasu, cu care din tinerețe s'a aflat în cele mai intime referințe de amic.

Din această scurtă schiță biografică se invederă, că dieceșă Caransebeșului a datu votulu ei în modul celū mai nemerit, când apreiându după meritu virtuțile și calitățile acestui bărbat alu bisericii și națiunii noastre, la 27 Martie a. c. prin sinodulu sū eparhialu cu votu aproape unanim a proclamat de fiitorulu sū archiepiscopu pe vicarul archiepiscopesc și achimandritulu Nicolae Popea, pe carele după îndeplinirea chirotonirii, ce credem, că acum va urma în scurtu timp, să-lu aducă Dumneșu în mijloculu filorū lui sufletescor doritor în pace, întregu, cinstit, sănătos și întru zile îndelungate, dreptu îndreptându cuvântulu adevărului.

TEATRU IN BLAȘIU.

Blășiu, Iunie 1889.

In sfârșit s'a dat și în Blășiu o petrecere socială cu unu succesu desăvârșit.

Abiturienții gimnasiului de aci au avut fericita idee de împreuna obiceinuitulu lor „exitus“ cu o reprezentațiune teatrală, dată în favorulu școlii de fete de aci. Această reprezentațiune s'a dat în sera de 16(4) a l. cur. după programulu publicatū deja în prețuita fôia ce redigiați.

Er acestu succesu este a se atribui în mare parte sprijinului, ce publiculu din Blășiu și juru l'a dat, prin participarea sa, tineril rū diletanți.

Piesele au fost forte esact interpretate, astfel încatu succesulu a întrecutu orice așteptare, căci bine trebuie să ne însemnă, că tinerii diletanți au avut a se pregăti pe lângă teatru și în studii, pentru esamenele ce l'așteptau, anume tinerii pentru esamenele de maturitate, er d-șorele în mare parte pentru esamenele cursulu pedagogic, pe care sunt silite a-le face privatu.

La loculă întâiu trebuie să amintim mai vartosu două roluri, care atatu de bine au fost interpretate, încatu putem afirma fără esagerare, că întregu publiculu a fost surprinsu de atata precisiune dovedită de nisce diletanți. A fost: rolulu Balașei, jucat de d-șora Melania Brândușianu, și rolulu lui Sucilă din comedia „După teatru“, jucat de d-lu Liviu Penciu.

Insu și ceilalți diletanți nu au mai puțin meritul a frumosulu succesu obținutu; astfel d-șorele: Aurelia Barițiu, Virginia Solomon și Ida Handrea; apoi d-nii: Barbu, Coman, Fodor, Pop și Trifu.

Unu merit netăgăduit pentru reușita întreprinderi ilu are fără îndoială d-lu profesor de muzică Iacobu Mure-

șianu, conducătorulu și sfătuitorulu tinerilor diletanți întru toate.

După cum așim, venitul curat încă a fostu destul de îmbucurător, și astfel și școlă de fete își are partea sa. * *

Conferința învățătorească în Selagiu.

Din Selagiu, 16 Iunie n. 1889.

Stimate D-le Redactor! In 23 Maiu n. c. se ținu adunarea de primăveră a învățătorilor români Selagieni din cerculu protopopesc alu Basescilor în comuna Selsig. La orele 9 a. m., adunați fiindu învățătorii cercuali, toți împreună mergu la biserica, unde a slujit d-lu protopop Teodoru Indre, er cântările le-a săvârșit d-lu învățator de acolo I. Dulfu împreună cu școlarii sei.

După s. liturgiă membrii conferinței în frunte cu Președintele sū D-lu protopop T. Indre, intrândū în sala de învățământu a școlii române gr. cat. unde era unu număr frumos de școlari, Președintele prin o vorbire potrivită deschise adunarea între strigate de „să trăescă.“

D-lu notar Georgiu Simonca, învățatorulu Asuagiului de sus, după ce primi mulțamita adusă unanim de adunare pentru sirguinta de până acum, fu alesu ca notar și pentru periodulu viitoru.

La provocarea președintelui, învățatorulu localu începe propunerea de probă din Geografia, după care a urmat o critică instructivă din partea membrilor conferinței.

Georgiu Simonca propune a se lua la dezbateri chestiunea bibliotecii învățătorilor români din cerculu Basescilor a cărei importanță și necesitate a fost arătat prin o disertațiune cu motto: „Luminază-te și vei fi“, cetită în adunarea din anul trecut. Adunarea primi propunerea, hotărind a se înființa biblioteca din chestiune de-o-camdată numai din ofertele benevole ale membrilor și ale altor băbați marinimoși. Ca bibliotecar fu alesu d-lu Ioan Chira, învățatorulu în Basesci, care cu această ocaziune a și încasat în favorulu bibliotecii suma de 4 fl. 40 cr., la care a contribuit și d-lu protopop I. Indre și d-lu Vasiliu Pop, pentru ce adunarea l'a votat mulțamită.

La propunerea d-lui I. Chira, în considerația multor jertfe ce generosulu Domn și demnulu conducător alu Românilor Selagieni Georgiu Popu de Basesci a făcutu pentru cultivarea și îmbunătățirea sorții învățătorilor selagieni, er de mai aproape prin abonarea pe speșele proprii a numerilor de Duminecă ai „Gazetei Transilv.“ pentru 50 învățător Selagieni, căror l'a făcutu prin acesta mare bucurie și bunu serviciu pentru luminarea lor și a poporului de sub conducerea lor, conferința cuprinsă de recunoștință hotărăse unanim, ca să se trimită o deputațiune în persoanele d-lor I. Chira și A. Fogaș, cari în numele conferinței să exprime în persoană marinosulu Domn cea mai profundă mulțamită.

După acestea s'a cetit o disertațiune despre „folosulu jocurilor de copii“, lucrată cu mare nisuință de A. Fogaș, învățator în Tămășesci, secerând aplausele conferinței.

S'au mai pertractat și alte multe chestiuni pedagogice și sociale, eu încheiu însu sperându, că încâtva am arătat cum că învățătorii din acestu cerc își cunosc chemarea lor, cunosc pe binefacătorii lor și nisuesc a face totu posibilulu întru cultivarea lor imprumutată și întru înaintarea culturai naționale, ar face de sigur și mai mult, decât sôrtea vitregă materială nu l'ar sta în cale. Ca unu învățator cu familia să potă trăi, amesuratulu loculu ce l' se cuvine lui în societate, din neînsemnata lăfă de 100—200 fl. pe an, e ceva greu, considerându încă, că din această sumă, pe care de multeori nu o capătă întregă

cu anii, ba pôte chiar nici-odată, trebuie să plătescă darea de câștig și alte dări de stat, comitatense și comunale, taxa de pensiune în fondulu regnicolaru, să și procure cărțile de lipsă pentru școlă ș. a. și încă pe lângă toate acestea de multeori neputându biatul învățatoru da și spre scopuri filantropice, neputându-se abona la unele foi politice ori sociale, trece de indiferență, de rău Român, rău pedagog. Avem însu mângăerea, că generosulu Domn Georgiu Popu va avé și alți imitatori, cari vor cugeta asemenea d-sale, că celū ce lucrează pentru ajutorarea învățătorilor, acela pentru luminarea poporului și pentru întărirea națiunii sale lucrează.

Unu membru alu Conferinței.

Apelul!

Cătră iubitorii și sprijinatorii muzicii românesc.

Plecați odată pe obositorulu și costisitorulu drum alu unei publicații periodice, până acuma cea dintăiu la noi Români de dincoace, ba riscăm a dice unică în felulu ei chiar și dincolo de munți, — unu an de zile am susținutu cu multe jertfe revista noastră „Musa Română“, cu toate piedicele ce-a întâmpinată această primă încercare.

Plecați, dicem, pe acestu drum, la îndemnul unei mari părți a societății noastre românesc din diferitele locuri, mai ales avându în vedere, că terenulu muzicii noastre românesc și cu deosebire alu muzicii populare, atatu de roditor în coliba țeranului și nestudiat încă de ajunsu de omenii noștri competenți, e încă forte multu negleat, Redacția revistei muzicale-literare „Musa Română“, după o tăcere de aproape cinc luni de zile, își ia voiă a se presenta înaintea on. publicu român iubitor și sprijinator alu muzicii noastre naționale, cu acestu apel.

In toate ramurile, pe toate căile posibile vedem cum în jurulu nostru națiunile civilizate tind a și face o cale sigură de progres, de cultură și civilizațiune, și arta mai ales își află în toate colțurile lumii civilizate, la toate popoarele culte și capabile de cultură, adoratorii și sprijinatorii sei.

Și fiindcă progresulu e ținta, spre care nisuesc toate nemiurile din lume, — am ținutu să arătăm, că și neamulu românesc își are muzica sa, muzică din firea ei adăncu mișcătoare și cu totul caracteristică

Nisuidu din toate puterile noastre și aducându toate jertfele posibile spre a dovedi acesta, mijloculu celū mai potrivit ni-a fostu scoterea la lumină a unei reviste muzicale lunare, binecunoscută publiculu nostru românesc, care în primul ei Nr. din 1888 în „precuvântare“ dicea — vorbindu se înțelege de lipsa muzicii românesc, ce prea multu se observă în saloanele noastre — „că se va sili după puțină și după grelele împrejurări în care trăim, a umple această lacună mare, ce atatu de dureros se simte mai ales în mijloculu societății românesc inteligente . . .“

Gândiam și gândim încă la împrejurarea, că străbătându odată cântecele noastre populare-naționale prin toate părțile societății noastre, va fi imposibilu ca ele să nu ajungă și la urechile străinilor și ajungându să nu facă în ei impresiunea meritată.

Cu aceste gânduri, cu aceste speranțe frumoșe am pășit în publicu cu revista noastră muzicală-literară. Intru câtu programulu nostru a fost ținutu cu sfințenie, s'au pututu încredința toți cei cari au percursu cu atenție cuvenită cei doispecece numeri apăruti în cursulu anulu 1888.

Din experiența noastră însu ne-am convinsu, că precum în deobste se obiceinuesce la noi Români și față cu alte întreprinderi salutare, cei însuflețit la începutu adeseori te lasă numai cu promisiunea. Lucrul este dureros, der adevărat. Și ce e și mai dureros, s'ar părea că unu felu de înstrăinare, un felu de rătăcire simptomească, obiceinuită la unii omeni, atunci când vedu că se pôte face cevaș, ia locul sentimentulu nobil de-a sprigini cu vorba și cu fapta întreprinderi de natura acesta.

*) Celelalte diare române sunt rugate cu totu respectulu încatu se pôte a reproduce acestu apel.

Nu e vorba aici de-o întreprindere de speculațiune, nici de-unu lucru fără însemnătate. Dovadă, că mulți ne ceru să facem să se repara „Musa Română“.

Multe dovezi de încredere și încurajare, ce ne soseseră, au pusă așadar pe redactorul revistei acesteia în poziția de-a se gândi cu totă hotărârea la repararea ei. Multă contribuie la acesta și criticile și apărările favorabile cu care a fost întemănată „Musa Română“ de diarele noastre de aici, de cele de dincolo, precum și de diarele străine.

„Musa Română“ și de rëndulă acesta va purta totu aceeași haină, își va păstra același caracter ca și în cursul anului trecut, ăr decă va fi sprijinită cu căldură și stăruință de cătră on. publică românesc de pretutindeni, sigură că se voru face tôte îmbunătățirile posibile.

Adresăm dăr acestu apelu cătră iubitorii muzicii românesce și în genere cătră publicu românesc de aici și de dincolo: ca avëndu în vedere cele espuse de noi, să nu întârzie a ne da după puțință și împrejurări ajutorul și sprijinul necesar spre realizarea intențiunei noastre, realizare care, decă va succede, credem că va contribui, ca să nu mai îndrăgim muzica națională străină, nici să ne mai indeletnicim o' o palidă și secă muică, ce, durere, pré multu se practică adî în saloanele Româncuțelor noastre — și mai alesu prin acesta gândim că vomu pute face „să se manifeste o nouă notă caracteristică a individualității noastre“, cum diceam la altă ocaziune.

Dăr repetăm: intențiunea noastră va fi realizată numai atunci, când publicul va sprijini în faptu, nu numai cu promisiuni, această întreprindere. Străinii relativu sunt cu multu înaintea noastră, au mâna și inima deschisă, când e vorba de așa ceva. Se cade ca și la noi Români, decă se face deoparte, să se sprijinescă de altă parte. Nimeni nu pôte pofti să-i dai și să ne primesc nimic, să-i trimeți diarul pe întregu anul și să nu-ți răspundă din costul abonamentului nici unu banu frântu, cum, durere, noi am avut și astfel de abonenti. E vorba: că pe scară de lutu nu te sui în ceru, tocmai pentru acesta revenind lucrul acesta, o spunem sinceru, că numai putem, risca și nu ne mai putem angaja ca în trecut și că „Musa Română“ va reapăre numai atunci, când redactorul ei va fi sigur că-și va pute scote speșele tiparului și ale expediției barem, decă de altă respaltă nu putem vorbi. Și-apoi fiă-cine scie, că în privința acesta câte greutate avem să întemănim după-ce partea musicală se tipărește în Lipsca. Dreptu aceea. cu dără și cu pôte, o spunem înainte, nu mai merge. Rugăm dăr pe publicul nostru ca să ne cumpănescă seriosu motivele și espunerile noastre și să ne răspundă la acestu apelu alu nostru trimițându-ne prețul abonamentului până la terminul arătat mai josu. Din parte-ne promitem, că vomu face totu ce ne stă în puțință numai să fim sprijiniți!

Terminul pentru primirea abonamentelor l'am fixat până în 20 Iulie st. n., așa ca cu 1 Augustu să putem scote celu dintăiu număr alu „Musei Române. Prețul abonamentului pe cele cinc luni, adecă până la finea lui Decemvre 1889, este de 5 fl. v. a. și e de a se trimite la Redacțiunea subsemnată.

Redacțiunea revistei „Musa Română“.
Blășiu (Balázsfalva).

EDUCAȚIUNE.

Cum trebuie să fie creșterea,

ce părinții o dau copiilor, pentru ca școala să-și ajungă mai cu înlesnire înaltul ei scopu.

Motto: Copiil buni sunt bucuria părinților, temelie școlii și fala și nădejdea îndreptă a nemului lor.

(Urmare.)

Multe V'am vorbit până acuma despre modul creșterii copiilor Voștri: cum aveți datoria a desvolta și cultiva într'ênșii sentimente religioșe-morale, precum și sentimentul sufletului lor pentru totu ce este frumos și măreț în natură și pe tărâmul artelor frumoșe, cu deosebire în muzică, străduindu-mă a Vă convinge, că în adevăr adeseor, ca să nu dicem totdeuna, părinții sunt răspunzători pentru creșterea rea a copiilor lor, „că fărădelegile copiilor sunt mai alesu rōdele nefericite ale neingrijirii părintești, că părinții, cari sunt vred-

nici să guste din rōdele amari ale creșterii greșite a fiilor lor, nu trebuie să învinovătescă decătu numai slăbiciunea sēu neingrijirea lor.“

Dați-mi voiă însă să Vă vorbesc acum despre unu obiectu, pe care lū afu a fi vrednicu de deosebita Voștră luare aminte.

Elū privesce fisicul fiilor Voștri, privesce sănătatea lor, fără de care școala nu pôte face cu ei nici o ispravă.

Căci ce isbândi se pot aștepta dela școlă cu nisce tineri slăbănogi, îmbetrăniți fără vreme, cari ostenesc în drumul carierei lor, pe timpu ce ei sunt departe de a ajunge la ținta dorită?

Zadarnică este învățatura, fără de unu trup vartos și sănătos.

Căci ce mi folosesc tôte comorile sciințelor, decă eu, ca școlar și ca om în societate, sunt nemulțumit cu mine, turburat și amărit din pricina teluritelor bōle, cari s'au încuibat în trupul meu?

Ce mi folosesc atunci tōtă sciința mea?

Ea mi servește numai pentru a mi face durerea și mai mare, și mai simțită?

Ce folosu are nemul nostru dela atâți bărbați trecuți prin școlă, cari mai târziu se alegu cu unu trup enervat și cu o sănătate sdruncinată de bōle incurabile?

Câte vieți nu se perd astfel din numărul celu micu alu învățaților noștri!

Pe câți bărbați harnici cu mintea lor nu i seceră mōrtea în flōrea virstei lor!

Câți nu se vestejesc și mai fără de vreme, înainte de a se fi desvoltat de ajunsu flōrea sufletului lor!

Ne dōre, ni-se pētrunde inima de jale, când cetim despre atâți tineri talentați de ai poporului nostru, cari se prăpădesc pe timpul studiului lor pe la școle înalte, pe la academii și universități.

Ne dōre și ni-se stășie inima, când auđim astielu de sciri triste, prea bine sciind, că neamul nostru românesc nu prea are norocirea să se rēsefece ca alenații cu mulțimea învățaților și literaților săi, și mai vartos, când ne gândim, cu câte neajunsuri, cu câte necazuri au să se lupte tinerii noștri până ajungu a și spulbera încălțămintele de prafu școlii. Și apoi tocmai când ei ajunseră acolo, ca să ne bucurăm de ei, de sporul făcutu în învățatură, de rodurile căștigate cu atâta trudă pe câmpul sciințelor, atunci, când eram în dreptu să așteptăm fapte hotărâtoare din partea lor, când eram să ne fālim cu talentul și cu virtuțile sufletului lor, când sērmanii lor părinți așteptau să i stringă cu duioșia la peptul lor, când ei se legănu în dulcile visuri, cu speranțe ade-menitoare, că pe umerii fiilor lor își vor rădima odată bētrânețele gārbovite de vijeliile vieții, — iată-i atunci ofiliți și periți ca o flōre atinsă de suflarea vântului de nordu, spulberați în noianul veciniceii!

Cum să ne explicăm noi cauzele āstoru felu de întemplări triste?

Unii dicu, că ele provin din încordările minții școlarilor.

Alții le explică ca nisce urmări firesci ale sērăciei multor școlari.

Dără și unii și alții se află pe cale rătăcită.

Mai întâiu sunt în rătăcire aceia, cari aduc de causă sērăcia,

de-ōrece după ei nu se pôte explica nici de cum starea rea sanitară a atātoru școlari din familii bune, cu avere; pe de altă parte avem o mulțime de exemple despre studenți sērăci, cari și-au făcut studiile lor și încă cu cel mai bun succes, sub împrejurări materiale fōrte nefavorabile, și cu tōte acestea, starea sănătății lor a fostu escelentă.

Acelora însă, cari dicu, că studiul celu greu, cu care elevii au a se lupta ziua și noptea, le consumă puterile lor fizice și le dărăpăndă sănătatea, le răspundem de asemenea, că n'au dreptu.

Ca ilustrațiune a afirmațiunilor noastre ne servesc o mulțime de exemple despre bărbați, cari nu numai ca studenți, ci și după terminarea anilor de școlă au dat dovezi învererate despre o activitate încordată spirituală până la sfērșitul vieții lor și cu tōte acestea au ajunsu bētrânețe fōrte adēnci și fericite.

Renumitulu grecu Gorgias, învățatorul lui Isocrates, a trăit 107 ani, și până când a murit nu și-a întrerupt de felu studiul sēu.

Isocrate, pe care Cicerone ilu numesce părintele eloquenței, scrisc încă în virstă de 96 ani panegiricul sēu. și a fostu învățatoru de retorică până în alu 99-lea anu, în care muri.

Filosoful Carneades a trăit și a învățat 90 de ani.

Vestitul filosofu Plato a murit în virstă de 80 de ani, fiindu neîntreruptu ocupat cu studiul sēu.

Filosoful francesu Cousin a murit în virstă de 75 ani.

Zschokke, moralist și literatoru germanu, în virstă de 77 ani.

Flecher în virstă de 78.

Thier, vestitu istoricu și bărbat de stat, a murit în virstă de preste 80 de ani.

Lesage în virstă de 79 de ani.

Chateaubriand, celebru poetu francesu, a trăit 80 de ani.

Cant, vestitul filosofu din Königsberg, a trăit 80 de ani.

Rollin, vestitul profesoru dela colegiul de Franța, a trăit preste 80 de ani.

Guzot, vestitu istoricu francesu, preste 80 de ani.

Lamartine, vestitu poetu și bărbat de stat alu Franței, a trăit preste 80 de ani.

Pestalozzi, vestitu pedagogu în Elveția, preste 80 de ani.

Buffon, vestitu naturalist francesu, preste 81 de ani.

Gōthe, unu dintre cei mai muncitori scriitori ai Germanilor, a trăit 83 de ani.

Alexandru Humbold, vestitu naturalist germanu, éraš unu dintre cei mai productivi literatori germani, a trăit 90 de ani.

Fontenelle, vestitu literatoru francesu, peste o sută de ani.

Și, ca să aducem în privința acesta de exemplu și pe unu Romānu, notăm că:

G. Asachi, pe lângă tōtă munca sa literară extraordinară, pe lângă tōte încordările spiritului sēu: ca profesoru, ca organizatoru alu școlilor, teatrului și școlii filarmonice din țera sa, unde elū era spiritul conducătoru, pe care domnitorul Moldovei ilu consulta în tōte afacerile importante de stat. a trăit 85 de ani.

(Va urma.)

ECONOMIA.

Nu desprețuiți lucrurile mici*)

III

Dis'amū, că trebuie să prețuim și lucrurile cele mai mici. Creștarul, cătu de neînsemnat se pare în vieța de tōte țilele, pune temelie bunăstării fiă-căruia. De aceea ori cătu de multu ar lucra omul, ori cătu de multu ar căștiga, de spor și de bine nu va avē parte, decă nu va sci prețu și cruța banulū.

Păstrarea diligentă face minun. Celu ce începe să păstreze, își face acesta de obicei. Păstrāndu, elū are unu sēmțu de mulțumire, de tără și de siguranță. Creștarul ce pune omul în cutiuța de păstrare (pușculiță), sēu pe cari li depune în cassa de păstrare, îi dau asigurarea, că se va pute căuta în casu de bōlă și va putea trăi liniștitu la bētrânețe; celu ce păstrează își face unu scutu în contra lipsei; pe celu ce nu păstrează nimic nu-lū scutesce de amara sērăcia.

Din nenorocire însă se întemplă de multe-ori, că bărbatul e destul de prevădător și ar voi să păstreze ceva pentru neajunsurile vieții, dăr nevastă-sa nu este atāt de cu minte ca să-lū sprijinescă în această pornire.

O femeie cu minte, care se mulțumesc cu puțin, și e păstrătoare, este neprețuită pentru bărbatul ei și o podōbă a casei. Ea sprijinesc tōte hotăririle bune ale bărbatului ei, deșteptă prin simpatia ei îndemnare calitățile lui mai bune și prin esemplul ei nobilū, ilū face să urmeze principiile nobile, din cari se nasc și virtuți practice.

Totu așa pôte influința și unu bărbat, afle-se elū chiar în cele mai modeste condițiuni, prin rezultatele vieții sale regulate și înțelepte asupra prietinelor săi, cari trăesc fără de nici o socolă. Elū le pôte dovedi cătu de multu contribuie diligența, cumpătarea și rezistența victorioșă în contra tuturor ispitelor sensuale, ca căsnicia să fiă dragă și scumpă omului și chiar în întunerecul sērăciei să i-o facă senină și luminōșă. Unu astfel de bărbat sēvērșesc totu așa de multu bine, ca cel mai elocent scriitoru. Esemplul vorbesce mai convingătoru ca vorbele: elū este ca sunetul clopotului, care te chiamă la biserică, este instruire prin faptă, este sciința pusă în practică.

Vieța țilnică a unui bărbat ne arată mai clarū, ca ori și ce, pe ce trēptă morală și socială se află. Ce grozavă deosebire pôte fi de pildă între starea unuia și altuia dintre doi bărbați, cari au aceeași ocupațiune și același căștig! Unul e vesel și privesc cu curagiu în lume, celalaltū āmbă totu cu capul plecatu. Unul are o locuință prietinoșă, celalaltū locuiesc într'o gaură murdară. Unul e totdeuna bine îmbrăcatu, celalaltū umblă sdrențosū. Copiil unuia sunt totdeuna curați, bine îmbrăcați și cercetază regulat școlă, copiil celuilaltū sunt neingrijii, umblă rupți și alergă mereu pe strade. Unul gustă până la unu grad ore-care bucurile vieții, posede pôte și unu număr ore care de cărți bune, celalaltū mai că nici nu cunoșce bucurile vieții, de sigurū însă nu gustă nici-odată plăcerile ei mai înalte. Și totuș, cum diseramū, amēndoi acești bărbați au același căștig. Cum se

*) După Smiels-Schram

explică acésta? Explicarea ni-o dá următorul exemplu din viața practică:

„Spune-mi tovarășe“, duse într-o séra unú lucrătorú cãtrã celalaltú întorcându-se acasă, „cum faci tu de te ajungi așa de bine cu plata ta? Cum faci că hrănesc și îmbraci așa de bine familia ta și că afară de acésta îți mai rămân creșterii sã-i duci în casa de păstrare? Nu înțelegú acestú lucru; eu, care am mai puțin copii ca tine și câștigú totú așa de multú, abia potú plăti chiria casei și máncaarea nóstrã de tóte zilele. La alte cheltueli nu 'mi-e ertatú a mē gândi“.

„Ți voi spune cum se face acésta. Lucrul e fôrte simplu; eu știu cum sē umblu cu creșterii mei!“

„Ce, asta sē fiã totú?“

„Da, dér nicí mǎcarú unulú între cincí decí nu cunósce secretulú. Tu de pildã nu'lú cunósce. Fiind-cã însē m'ai întrebátú, vinú sē Țilú împãrtășescú. Dér nu trebuie sē'mi iai în nume de réu, decã îți voi vorbi cu tótã sinceritatea. Ascultã dér! Mai întâiu beutura pe mine nu mē costã nimicú.“

„Nu? Atunci pôte că nu-i plătesc cárciumarului, ci-i rămâi datorú?“

„Dómne feresce! Eu béu apă, asta nu mē costã nimicú. De apă nu capētú nicí durere de capú, nicí nu'mi tremurã mânilé și, ceea ce este lucru de căpeteniã, 'mi păstrezú creșterii mei. Celú ce bea apă nu se bolnăvesce și nicí nu intrã în datorii. Și acésta, îți spunú, face o mare deosebire în cheltuelile nóstre; m'aștú rămãși, cã deosebirea e de celú puținú doi floriní pe sēptemãnã, asta face pe anú 104 floriní. Cu acești 104 floriní eu mē îmbracú pe mine și'mi îmbracú familia cum se cade, pe când tu umbli în Ți de lucru și 'n sərbãtorí cu haine tocite și copiii tēi alérgã chiar desculți pe strade.“

„Tu esagerezí. Așa de multú nu béu eu. Din când în când béu câte unú jumãtate de litru: dér 2 floriní pe sēptemãnã —! Oho!“

„Bine, dér spune-mi atunci, câtú ai béutú Sãmbãta trecutã? Spune sincerú!“

„Ei, sē socotimú odatã: am béutú unú jumãtate de litru de vinú cu nenea Neagu, apoi mi-se pare doué pahare de bere cu Lupșanu, care pleacã în România, și apoi m'am dusú cu nisce prietini la o petrecere într-o grãdinã publicã“

„Bine, câte pahare ai béutú acolo?“

„Cine sē mai Ținã minte. Feresce cã am uitatú!“

„Va sē dicã nu'mi poți spune! Tu nu știi câtú ai béutú! Ți credú. Dér, veđi prietine, acésta e calea ce o facú creșterii tēi.“

„Și asta-i totú secretulú tēu?“

„Da, grijesce mai bine de creșterii tēi! — Asta-i totú ce am sē-Ți spunú. Eu imí păstrezú creșterii și de aceea am totdeuna ceva, când tu n'ai nimicú. Cine nu păstreã la timpú, trebuie sē suferi maitãrduilipsã. Asta-i fôrte simplu, nu-i așa?“

„Simplu? Dér ce vréi cu tótã istoria acésta?“

„Ți voi spune îndatã. M'ai întrebátú de unde vine, cã familia mea trãiesce așa de cum se cade și cã eu mai ducú încã și bani în casa de păstrare, pe când tu abia poți eși cu aceeași léfã. Banulú ilú câștigí decã aduní creșterii. Care nu știe cinsti creșterulú,

nu-i vrednicú sē aibã nicí floriní. Afarã de acésta eu imí câștigú, ca și tine, puținii bani cu atãta greu și amarú, încãtú nu mē lasã inima sē béu nicí mǎcarú unú creșterú, când ilú potú duce la casa de păstrare lângã ceilalți creșterii greu agonisiți. Și apoi este liniștitorú gândulú, cã eu, ori-ce mi-s'ar întempla, n'am lipsã sē mergú sē cerșescú. Pãstrarea creșterului face sē am simfulú unui omú liberú. Celú ce e mereu înglodatú în datorii și nu și-a păstratú nicí unú creșterú, abia o duce mai bine decãtú unú sclavú. Nópte bunã Chelteilã și gândesce-te la secretulú meu...“

Dupã despãrtire amēndoi lucrãtorii merserã acasă la locuințele lorú. Chelteilã avea locuința murdarã, unde domnia cea mai mare disordine, nevasta lui în haine destrãbãlate striga cu copiii ei murdarí. Locuința lui Pãstrilã însē era curatã ca o cutiã. Podinele erau spalãte. Nevasta lui, cu tóce cã muncise Țiua întregã, era curățelú îmbrãcatã, ér bãrbatulú ei dupã munca Țilei se afla fôrte bine în cerculú familiei sale.

Acum cunóschemú partea de căpeteniã a secretului lui. Secretulú lui Pãstrilã despre creșterú a fostú fôrte bunú, dér nu se mǎrginea la atãtú. Elú n'a voitú sē spunã bucurosú soțului sēu, mai puținú norocitú ca elú, cã rãdșcina tuturorú fericirilorú casnice, rađimulú celú mai însemnatú alú liniștei și mulțãmirei în casã este femea, și soția lui Pãstrilã era așa, cum numai și-o putea dori unú lucrãtorú, muncitóre și păstrãtóre.

Pãrintele albinelorú,

istoriã instructivã pentru poporú și tinerime, de Michail Comnerth. Localizatã de Valeriu Florianã, Roitulú.

(Urmare.)

— „Dér roescú albinele în fiecare anú?“

— „Nu roescú, iubíții mei, în fiecare anú, cãci când suntú ploii dese și frigú mǎrișorú în lunile Aprilie și Maiu, atunci albinele suntú împedecate de a eși afarã din coșnița, atunci de multeori se întemplã, cã albinele, Ținēndú sēmã de vremea cea rea, de fricã ca sē nu suferi lipsã, se apucã și scotú puii de trãntorí afarã din coșnița. Deși se face apoi, dupã acestú vécú slabú, timpú bunú și frumosú, totuși stupii nu roescú mai multú în acelu anú. În timpuri de acestea rele stuparulú trebuie sē se îngrijescã de stupii sēi ca sē nu le fie frigú și séra sē-i nutrească cu miere subȚiatã ca sē Ținã pe albine în credința, cã este pãșune bunișorã pe afarã.“

— „Dér suntú ore mijlõce de a puté susȚinē în viețã pe roií cei micuți?“

— „Cum sē nu!“ rēspunse parochulú. „Unele din aceste mijlõce o sē vi-le facú cunósute și vouã, iubíților. Mai bine poți sē ajuți pe câte unú roiú slãbuțú cam în modulú urmãtorú: anume din capulú locului se punú în coșnița unii astfel de roiú fagurí întregí, parte goli, parte pliní cu miere, și când numérulú albinelorú este fôrte micuțú, chiar și fagurí pliní cu pui, din cari în puține Țile se desvólta albine tinere. Acéstã întãrire a roilorú celor slãbuți se pôte întempla fôrte ușorú, mulțãmítã acestorú coșnițe noué. Din coșnițele cele mai împoporate se iau fagurí de aceștia pela međulú Țilei, se delãturã cu-o mãturice albinele, ce pôte cã se aflã pe acei fagurí, și apoi fagurii se bagã bine și frumosú în coșnițele stupilorú celor slãbuți.“

Asemenea se potú împreuna mai mulți roi slãbuți unii cu alții chiar atunci la începutú, când au roitú. Se potú împreuna și când n'au roitú totodată; roiulú de mai târdu ilú adãu-

gãmú la roiulú ce a roitú mai de timpuriu, și acésta împreunare se întemplã mai ușorú atunci, când acelu roiú, pe care voimú sē-lú alãturãmú la celalaltú, îi prindemú matca—ceea ce la unú stupú micuțú este unú lucru fôrte ușorú. Dupã ce s'a delãturatú dela roiú matca, golimú apoi séra coșnița cu albine sub coșnița, în care se aflã roiulú celú slãbuțú, și albinele cele fãrã matcã se vorú sui în coșnița la delú cãtrã albinele cele strãine spre a se împreuna cu ele. Este bine ca pe albinele ce le golimú în coșnița, sē le stropimú mai întâiu cu miere subȚiatã cu apă.“

— „Dér, domnule parochú, cum facemú atunci când voimú sē înmulțimú albinele fãrã de a le lãsa sē roiescã?“

— „Acésta încã o putemú face pe deosebite cãi“, duse domnul parochú; „decã avemú o matcã bunã, la începutú nu avemú decãtú sē aședãmú în coșnița în care se aflã matca fagurí întregí, pe cari atērnã albinuțe tinerele, luați din coșnițele mai împoporate, și vomú avea apoi unú stupú harnicú.“

„Decã vr'unú stupú este gata de roire și noi nu voimú ca elú sē roescã dupã buna lui chibzuire, alungãmú prin loviturí asupra coșniței matca și unú numérú órecare de albine lucrãtóre și de trãntorí într-o coșnița golã și pe calea acésta éráși ne putemú face roiulú, ce voimú a-lú avea. Roiulú facutú pe astã cale trebuie sē-lú aședãmú pe loculú unde a fostú coșnița din care a roitú, pentru cã decã nu l'amú aședa pe loculú acela, tóte albinele arú sbura îndrēptú la loculú cunoscutú și matca ar rămãné singurã în coșnița. Coșnița cu albinele, din are amú facutú sē roescã roiulú, o putemú aședa în ce locú ne place, de órece schimbarea locului nicidecum nu va avé vre-o injurire rea asupra albinelorú. În Țiua urmãtóre vorú sbura albinele lucrãtóre bētrãne, ce se reíntorcú dela pãșune, tóte éráși la loculú îndatinatú și cunoscutú de ele, adecã la roiulú facutú erí și acesta în curēndú va avé în coșnița sa adunate pe tóte albinele cele bētrãne, pe când în coșnița, din care amú facutú sē roescã roiulú, vorú rămãné numai albinele cele tinere și puii cari de altmíntrelea pe Ți ce merge iesú din celule deplinú desvolutãti. Acestú stupú tinerelú în Țilele cele dintãiu are lipsã numai de atãta, ca sē-i se punã pe fundulú coșniței apă într'unú blidú. Dupã vre-o câteva Țile și în acéstã coșnița se incepe lucrulú, matca cea tinericã sbórã din celulã deplinú desvolutã și fiind-cã nu suntú albine destule ca sē mai roescã, suntú nimicite celelalte celule în cari se aflã puii de matcã. În acéstã coșnița fagurí se aflã destui, parte din ei fiindú și cu miere umpluți, albine în scurtú timpú asemenea se aflã destule și stupulú acesta are putere de viețã. În modulú acesta mǎestritú și înmulțesce, iubíților, stuparulú celú cuminte stupii sēi.“

„Roií naturali, adecã aceia, cari de bunã voiã au roitú din coșnița, nu se mai reíntorcú mai multú în coșnița cea pãrintescã, din cauza acésta îi putemú aședa cu coșnița în care i-amú bãgatú în ori-ce locú voimú.“

„Când avemú câte o matcã bunã, putemú sē ne înmulțimú stupii și așa, cã vomú lua albine lucrãtóre bētrãne din stupii cei mai împoporați și le vomú împreuna cu matca cea bunã. Luarea albinelorú bētrãne din coșnițe are sē se întemple séra. Albinele luate din mai multe coșnițe și împreunate în vre-o coșnița cu matca cea bunã suntú firesce la începutú zãpãcite, fricóse, dér nãcãdulú curēndú le ímpretinesce și ele se dedau unele cu altele mai alesú dupã ce au fostú aședate curēndú dupã împreunare într'unú locú rēcorosú, d.e. în pivnița.“

„Astfelú de stupí apoi nu-i putemú aședa la începutú lângã ceilalți stupí, ce se aflã în stupinã, nu, ci trebuie sē-i aședãmú în vr'unú locú îndepãrtatú cam de vre-o óra dela loculú unde au fostú

mai înainte, ca ei sē-și uite sborulú de pãnã aci. La vre-o câteva sēptemãni dupãce s'a întemplatú acésta, potú se fie aduși și aședãți în stupina unde au fostú mai înainte.“

„Precum vedeți, stuparului îi stau la îndemãnã mai multe mijlõce prin cari pôte înmulți stupii sēi.“

Chiãmați fiindú cu toții de cãtrã dómna preutésã în foișorú, amú și grãbitú într'acolo.

Inimicii albinelorú.

Dupã ce éșirãmú éráși în grãdinã spre a ne înmulți cunósconțele nóstre, începú domnul parochú a cuvēnta cam astfel: Chiar și aceste cãrãruși preserate cu nésipú mai mǎrișorú, ce se aflã împrejurulú stupinei, își au însēmñãtatea lorú la stupãritú. Pe câtú de folositóre suntú bróscele, șopãrile și paianginii prin aceea, cã stērpescú multe insecte, pe atãtú de stricãcióse suntú stupilorú. Pôte cã voi nicí nu știți, iubíții mei, cã albinele au atãția inimicú, cari vénézã dupã viețã și mai alesú dupã céra și mierea lorú.

Dintre animalele sugtóre ursulú este celú mai mare inimicú alú stupilorú, pe când șórecele celú mai primejdiosú. Șórecii facú mai multã stricãciune în timpú de iernã; anume ei intrã în coșnițe și facú mare stricãciune în fagurí și miere. Contra acestorú inimicú ne putemú scuti stupii prin instrumentele deosebite pregãtite anume pentru stērpirea șórecilorú. Mãțele (piscile) nu este cu sfãtú ca sē le lãsamú în stupiní cãci ele neliniștescú albinele prin sãriturile lorú dupã șóreci. Chiar și între pãseri suntú mulți réu-voitorí de ai albinelorú, atãtú de mulți încãtú nicí nu sunt în stare a vē numi pe toți acei réufãcãtorí, cari alesquescú dupã albine ca sē le prindã și sē le mánce. Credú cã vē veți mira, când vē voi spune, cã chiar pãserile nóstre cele dragi: gãina, rēndúnea și cocostērculú (barza) se numerã între réuvoitorii albinelorú. Mai departe deosebitele feluri de Țiclení și ciocãnitóre încã bucurosú se apropiã în timpú de iernã de coșnițele albinelorú, facú gãurí cu cioculú lorú în pãreții coșniței și scotú apoi albine una câte una din coșnițe, pe cari le mánca cu o poftã mare. Deosebitele feluri de vespi și bombarí (gãuni) în câte unú anú stricã stupí întregí. Furnicile asemenea se bagã pe urdinișuri fãrã fricã în coșnițe, strãbatú pãnã la fagurii cu miere și mánca din ea câtú incãpe în ele; totú așa facú și deosebitele feluri de fluturí de nópte, dintre cari celú mai primejdiosú este fluturele numitú „capú de mórte.“ Dupã aceea mai multe feluri de molii, dintre cari una își aședã ouãle în fagurí, din cari esú în curēndú pui, cari apoi gãurescú fagurii din coșnița în lungulú și în latulú, încãtú stupii, în cari s'au incuibatú aceste molii, trebuie sē se prãpãdescã. Ómenii nesciutorí, cari omórã albinele cele strãdalnice când voiescú sē le iée mierea și fagurii, cu durere trebuie sē vi-o spunú, cã asemenea suntú de a se numera între inimicii albinelorú.

Dér mai primejdiosú decãtú acești inimicú suntú pentru stupí însēși albinele rãpitóre. Acestea suntú albine lucrãtóre din vr'unú stupú harnicú și bunú, ele în révna lorú cea mare de a aduna câtú se pôte mai multã miere, atacã mai cu sēmã stupii cei slãbi, cari nu suntú în stare a se apãra, și acésta se întemplã cu deosebire atunci, când nu prea gãsescú pãșune destulã pe afarã. La stupii ce au matcã cam slabã, nicí urdinișulú nu este așa bine pãzitú; și în coșnițe, unde matca lipsece, cu atãtú mai vértosú nu este urdinișulú pãzitú. Bãgãndú acésta de sēmã, albinele cele rãpitóre nãvãlescú asupra acelorú coșnițe ca hoții. Mai întâiu se bagã numai vre-o câteva albine în coșnițe, mai târdu însē aducú și pe soții lorú și în scurtú timpú tótã mierea din acele coșnițe este dusã în coșnițele lorú. Decã cutare coșnița este golitã de miere, se bagã în alta sē fure miere și

aşa mai departe. Astfel de albine hôte se cunosc de pe aceea, că au o coloare neagră sclipicioasă, aripi sdrențose, de pe fole și trunchiu le lipsesc perisorii, pentru că i-au perdat străbătându prin toate crepăturile și sunt de totului totu subțiri. Albinele răpitoare sbora cu iuțela săgeții, spărioase oreși cum, chiar și după apusul soarelui, când toate celelalte albine s'au liniștit. Indată ce prindem de veste, că cutare stup este atacat de astfel de albine răpitoare, numai decât îl strămutăm din acel loc în pivniță, în locul lui punem o coșniță goală. Tocmai așa strămutăm și stupii cei ce și-au însușit acea măiestrie hoțescă.

Intr'aceia noi am fost ajunși la o laviță, ce se afla sub un teiu umbros. Ne așezăm la odihnă pe ea dimpreună cu vrednicul nostru învățator. După vre-o câteva convorbiri asupra stupăritului, pomăritului și agronomiei îl întrebăm pe domnul paroch: „pentru-ce fagurii cei vechi capătă o coloare neagră?”

„Ce-i drept, iubii mei”, fu răspunsul domnului paroch, „colorea fagurilor la început este albă ca zăpada, mai târziu ei capătă o coloare închisă și în urmă o coloare de totu neagră, acesta o pricinuesc parte sudorile albinelor dezvoltate în celule, parte pelița foarte subțirică de nimfă, ce-o lasă după sine în celulă puilul din care se dezvoltă albina. Prin pelițele cele multe rămase în celule fresce ca acestea se strimțeză așa de tare, încât nu mai pot fi bune pentru dezvoltarea albinelor. Stuparii cei harnici în schimbă fagurii negri cu alții proșpeți totu la doi, cel mai multu la trei ani; și acesta pentru aceea o fac, ca nu cumva albinele dezvoltându-se în celule din ce în ce mai strimțe, să-și părăsă pe încetul mărirea lor, devenind din ce în ce mai mici.”

Observări făcute înaintea urdinișului.

Sculându-ne de pe acea laviță și preumblându-ne împrejurul stupinei, ne așezăm într'unu târziu înaintea stupinei în umbra unui pom.

„Din locul acesta putem să băgăm de seamă cele ce se întâmplă pe la stupi și în deosebite se ne îndreptăm privirile asupra urdinișurilor.

„Uitați-vă, iubii mei”, numai la stupul Nr. 20, „dise domnul paroch, „și vedeți că ore ce voiesc acele albine rostogolindu-se unele peste altele? Vă voi spune eu ce fac acele albine.

Eu am fost băgat mai adineaori un păiuț în coșniță și acum vedeți albinele cum îl scot afară din coșniță? Ele nu suferă nimic străin să petrecă în coșnița lor. La urdinișurile coșnițelor trebuie să ne uităm adeseori, iubiiilor, pentru-că printr'o scurtă privire asupra urdinișului, ca și printr'o privire asupra unui césornic, putem cunoaște, că ore sunt la acel stup toate în rânduială bună sau nu; putem cunoaște că ore albinele au pășune bogată sau slabă, că au mulți pui sau puțini, putem cunoaște că ore matca este bună la acel stup, sau că a perit. Aceste și altele de aceste putem să cunoștem printr'o privire asupra urdinișului. Aședându-ne înaintea urdinișului, vom pricepe încă și graiul albinelor.”

„Să pricepem graiul albinelor? Să pôte una ca acesta?” întrebăm noi mirați?

„Da, da, albinele ne spun mai ales sera prin tonurile ce le dau dela sine, cari sună cam așa: vu, vu, vu, cumcă la ele în coșniță sunt în rânduială bună, ba ne fac cunoscut prin sunetele plângătoare uh, uh, uh, cumcă mama lor, adică matca, a murit. După graiul albinelor un stupar harnic își cunoaște chiar și în timp de iernă câtu prefuesce, câte albine și câtă miere posedă. Trebuie numai să bați în păreții coșniței cu degetul și o să cunoști în ce împrejurări se află stupul. Dacă auzi un răspuns tare, ce vine dela multe albine și ține scurtu, atunci stupul este bun, are merinde destulă, asemenea și matca bună. Dacă

sunetul ține mai îndelungat și numai de puține albine și mai mult în modu tânguitor e produsu, atunci în aceea coșniță este lipsă. Dacă vaetele sunt îndelungate, atunci matca lipsesc dela acel stup.

Sera, cându albinele s'au băgat toate în coșniță, trebuie să miroșim adeseori la urdiniș spre a ne încredința, că ore nu străbate din coșniță vr'unu miros neplăcut. Decumva s'ar întâmpla una ca acesta, atunci acesta este presemnul unei bole, ce ar pôte să nimicească întregu stupul. La stupii cei sănătoși străbate din coșniță afară un miros plăcut de ceară. (Va urma.)

Esemples de harnicia.

I

Mai acum opt ani, plugarul despre care vreu să vorbesc, ducea țile negre. Elu era omu harnic din firea lui și harnică era și nevasta lui, der ce folos, căci pe lângă totă harnicia și pe lângă toate că moștenise o moșioră frumoasă, casă cu grădină și caru cu patru boi, bietul omu nu numai că nu era în stare să mai agonisască, der și familia abia și-o mai putea hrăni de pe o di pe alta. Cătu-i ierna de mare nu găsi unu morcovu la casa lui, nu găsi o ceară, o căpătină de curechiu (varză), ori barem unu fir de părăngel, așa că găzduia casei nu putea găti nici măcar un borș de Dómne-ajută.

Vai și amar de asemenea trai! Omeni harnici și cruțatori, cari din dor de di și până'n nopte muncesc mereu, se nu fiă ei în stare a se hrăni nici ca cei mai ticăloși slujbași ai Domnilor, acesta este trist de tot!

Altmintrelea era odată starea țărânului nostru. Hambarele lui erau pline cu bucate, în camăra lui erau de toate, în podu slănină și cărnuri multe, în pivniță legume de tot felul și încă și câte-unu butoiăș de vin. Der éta, într'unu anu holdele lui au fost prăpădite de ghiată, într'altu anu s'au făcut bucate, din pricina secetei, în altu treilea anu riturile lui au fost nămolite de ploii. Banu nu mai avea de unde face. A căutat să intre în datorii, și pentru datorii trebuia să facă țile de lucru la Domni.

Acum încep bietul omu să dea înderăt cu pași repeți. Munca cea scumpă din țilele de peste veră trebuia să o jertfescă în parte pe sēma Domnilor și astfel moșia lui, rămânend slabu lucrată, producea din anu în anu totu mai puținu și cu câtu producea mai puținu, cu atâtu se îndatora mai multu cu țile de lucru la Domni, așa că în cele din urmă bietul omu ajunsese unu adevăratu jobagiu.

Din di în di mai rău. Ajunsesse în urmă numai la 2 vaci; ducea, cum am dișu, unu traiu foarte ticăloș și decât trebile ar fi mersu totu așa, de sigur că Vasilica Pașcului, căci așa se numește țărânul de care vorbim, în scurtă vreme și-ar fi perdatu totă moșia și ar fi ajunsu la sapă de lemn, cum au ajunsu mulți alții de sēma lui, cari n'au știut cum să se întorcă de pe calea pieșă, pe care au apucat.

Dumneșu însu i-a datu unu gându bun. Ca să nu mai intre în datorii, elu își vëndu și cele 2 vaci împreună cu totu ce-i mai rămăsese. Moșia și-o dete în arândă ca pășune pentru oi, deoarece s'o lucreze cum se cade nu putea, er ca s'o lucreze rău vedea că nu i-se plătesce. Cu banii ce-i avea își plăti datoriile și luă în arândă, lângă unu părăuașu cu apă, unu petec de locu țelenit, pe care-lu află mai bun. Se n-țelege, că arândă acestu locu l'a costat foarte multu. A plătitu unu omu, care avea plugu bun, ca să i-lu are și să i-lu grape bine și la vremea sa.

Aici și-a făcutu o mică colibă de veră, în care s'a mutat indată ce s'a des-primăvratu, împreună cu nevasta și cu copiii.

Toți împreună se puseră acum pe lucru și lucrul lor avea spor, căci în pământul bun omul totdeuna lucrează mai cu spor. Mai avea Vasilica și folosul acela, că locuința lui era pe locul de muncă, așa că pe când ceialalți omeni din satu ajungeau la câmpu, pe atunci Vasilica și cu ai săi era multu înainte cu lucrul.

Puținul pământu, la care luca elu, era ca unu strat de flori. Totu felul de legume avea sēmēnate, printre ele cucuruți și Dumneșu scie câte și mai câte feluri de verșeturi. Când fu primăvera, elu avu sălata cea dintei și cea mai frumoasă. Totu așa avu și celelalte legume. Coliba lui ajunsese o șatră, la care una după alta veneau femeile din satu cu creșari, cu pui, cu ouș, găini, rațe și altele, pentru ca să cumpere sălată, ceară, hajme, fasole, mazăre, cartofi, morcovi, curechiu, pepeni, lebenițe (lubenițe) și mai scie Dumneșu câte și mai câte. Cătu fu vera de mare unu copil alu lui cu căruța cu unu cal mergea în fi-care Joiă la orașu cu de acestea și totdeuna se întorcea acasă cu 10—15 fl. Ierna ilu apucase pe badea Vasilie cu lădoiele pline cu bucate și pe lângă asta mai avea de vëndare și cununi de ceară, curechiu murat, cartofi și altele. Mai adună de pe micul lui petec de locu și ca la unu caru de cucuruți frumoși, așa că Vasilica Pașcului încă în anul dintăiu apucase binisoru la putere și din acel minut elu nu se mai lăsa de legumărit. Sunt acum 8 ani de când Vasilica își continuă meseria lui, pe care din anu în anu a învățat totu mai bine. Totu după 2 ori 3 ani arendeză altă bucată de locu, pentru-că voește ca pământul, la care lucrează elu, să fiă totdeuna nou și nescătu.

Astfel Vasilica Pașcului se făcu omu liberu, elu nu mai e datoru nimicului cu nimic, casa lui e plină de mulțămire. Ce-i drept, meseria lui au cam învățat acum și alte femei din satu, și bine au și făcutu; acesta nu i strică nimicului cumstrului Vasilie. Pôte se simte grosu la punga, căci pe anul viitoru se laudă că-și va cumpăra erași plugu și boi și va începe să-și lucreze moșia. Și să vedeți, acum nici așa n'o se umble rău, căci moșia lui acum de bună sēma va produce multu, deoarece ea este odihnită și bine îngărășată de oi. Ba încă se laudă Vasilica, că pe copilul lui cel mai mic ilu va trimite la școlă la orașu, și o va face, căci Dumneșu ajută celui ce se silește și lucrează cu înțelepciune.

HIGIENA.

Otrăvirea poporului creștinu prin rachiul jidovescu.

S'a depus în parlamentul din Viena, spune „Revista Politică” din Suceva, o lege mai aspră în contra beției, menită a stărpi alcoolismul, care bantue în anii cești din urmă la toate popoarele din monarhia într'unu modu atât de grozavu. Camera deputaților a alesu o misiune de experți în toate direcțiunile, și anume medici din casele de nebuni, profesori de igienă, fabricanți de rachiu etc., cari să-și dea părerile lor în privința boleii alcoolului. Aceștia au constatat următorul faptu caracteristic și surprinștor:

Profesorul de igienă dela universitatea din Viena Dr. Gruber a documentat: „că pe cându Jidanii înși-și sunt unu popor trez, au progresat ei alcoolismul foarte, trăgându din cauza câștigului celui mare de banu nu numai totă vëndarea rachiului la sine, ci ei au și lătitu vëndarea acesta câtu au putut, și au procurat așa bătutei de rachiu întinderea cea mare, imensă, ce o are ea astăzi.”

Elu a mai adăsu, că spre a scăpa poporele creștine de o ruinare totală, și spre a pune stavilă abuzului alcoolului, ar trebui statul să le detragă Jidoviloru concesiunea de a vinde rachiu, și să se îngrijescă de o creștere religioasă-morală

a poporelor, cari zac încă pe-o treptă de cultură inferioară. Statul însu și e vinovat la lățirea boleii alcoolismului prin concesiunea a prea multor crîme și birturi.

Fabricantul de rachiu, Jidovul Popper, care încă ca expert face parte din comisiune, s'a încercat fresce a combate din toate puterile sentința d-rului Gruber, și nu voește nici decât să soie de-o lege mai aspră contra beției.

Afacerea e acuma într'adeveru de cea mai mare însemnătate, pentru-că dela ea atîrnă susținerea fizică și morală a multor pături mari ale poporului creștinu. Profesorul Gruber are dreptu, cându descoperu pericolul celu grozavu, care ne amenință tocmai în privința aceasta din partea Jidovismului.

E dreptu, că Jidovii exploatează nu numai acestu ramu de câștig în modul celu mai rafinat, deoarece ei nu cunosc altă devisă, decât aceea, a câștiga fără muștrare de conștiință și de cugetu câtu mai în grabă sume de banu. Dera tocmai pe tărâmulu vëndării de spirtoase, pe care l'au monopolizat ei din cauza rentabilității sale numai în partea lor, și care le concede și alte câștiguri laterale, sunt ei unu periclu mare social, care trebuie combătutu din partea statului cu totă energia.

Dera mijlocele arătate de cătră profesorul Gruber în casul acesta nu sunt de felu de ajunși.

Fresce, a atînsu și elu buba întregi afaceri, anume rălu, că s'au dat prea multe concesiuni și încă chiar Jidanilor. Dera alcoolismul nu se pôte impede nici prin cea mai bună cultură școlară, căci vedem, că nu numai persoane din treptele cele de jos ale societății se supun acestuia, ci mai totu atâți membri din păturile, cari ștău pe-o treptă mai înaltă socială, ție fōia „Revista”.

Ar fi deci fără îndoială pasul celu mai sigur pentru îmbunătățirea acestor stări de lucruri, decât s'ar înlătura Jidovii dela vëndarea rachiului . . .

Cine va arunca numai o ochire în birturile jidovesce, va observa, că pe lângă câteva excepții, cari și aceste se află numai în concesiunile ținute de creștini, toate celelalte sunt cuiburi de mișelii, în cari amăgesce Jidanul mai cu sēma poporațiunea mai sēcără, dându nu numai creditu deschis, și ațînd-o prin acesta la o consumare peste fire de rachiu, ci concedend în localurile acestea și cele mai mari fărădelegi, cari și aceste îi înlesnesc apoi profitul său peste măsură.

Cu deosebire grozave sunt consecințele acestei activități jidovesce pe la sate, mai cu sēma în Galiția, Bucovina, Transilvania și Ungaria, și de voru dura încă multu stările de ață, atunci în scurtu timp nu voru mai produce țările acestea bărbați apti pentru miliția, căci atât de devastatoru bantue aicea bolă alcoolismului, protejatu de Jidanu.

Din traista cu minciunile.

Porculu în curechiu.

Unu lăețu, făcendu și elu zăbavu la casa preotului din satu cu lipirea cup-torului, simți mirosul de curechiu (varză) cu carne, ce se fiocotia la focu. Făcu ce făcu și se dete pe lângă oia cu varză și vëndu în ea unu picior de porc țepenu și grasu, care-lu gădilea strâșnic. Gândul lăețului nu se mai lua dela piciorul de porc și, pomenindu-se Cuirilă odată singuru în casă, făcu perdatu piciorul în măneca cămășii și o tul cătră casă. Părintele tocmai proptea porțița dela uliță.

— Scăpase porculu în curechiu, cinstite părințes, der poți socoti, că n'am fostu orbu nici leneșu, ca să nu-lu vëndu și să nu-lu scotu afară.

„Bine-ai făcutu fiule”, îi răspuse părintele, nesciind unde bate cioroiul și unde o să esă lucrul. „Așa se pōrtă omenia și faci bine de câte-ori țese dă prileju. Binele cu bine se răsplătesc.

la răsplata pentru vrednicia ta—o pipă de tutun.

Când la prânz, Pune-te guriță 'n cuiu, Că de carne vorbă nu-i.

Carnea o'nghișise pământul nu alta, căci s'o fi căutat cu țepe lumini, — apoi negrul ochiului nu-i mult, —

Era culcată pe fole.

—N'ai vădută pe-aiol un'ileu (nicovală) beată cu un' țigan în spate, în țor de sat din sus de diu?

„Ba da — îi răspunde Românul naibii — l'am vădută de bună sémă, eri dimineță pe rēcore la sfințit de sōre, în fund de munte pe vērful de vale, ileul culcată pe fole!“

MULTE ȘI DE TOATE.

Mirésă la doi înși.

Se scrie din New-York: Din Charlotte, N. C., se împărțesce o istoriōră de căsătorie, care mai că nu s'ar pute crede, decă n'ar fi adevărată din literă în literă.

Escentrica miss s'a măritat în taină după amēndoi bărbații și trăia câteva zile cu unul, câteva cu celalalt. Amēndoi îi ceruseră mâna.

Antichități.

Din Sofia se scrie că făcēdu-se acolo săpătură într'una din cele mai vechi suburbii, în apropiere de drumul ce duce spre Constantinopol, s'au găsit în pământ ruinele unei biserici.

vorți găsi aici, fiindă totă lumea convinsă, că acestea vorți fi de o însemnătate deosebită.

Tērgurile din Ardelū și Ungaria propriă.

Dela 16—30 Iunie. 16 Căpălășu-Olafalēu, Satulungū Saroșu-Berchesu, Zăbala. 17. Soporulū inf., Bonțida, Monoșturulū ung. Richișdorf, Rodna veche. (Aradulū vechiu, Făgetū Ciacova).

În România și Bucovina; 24 Buzēu, Căpreni Rîmnicū, 25. Borușteni Cărbunești, Greciu Luciu. 29. Băcău.

Calendarul săptămânii. Table with columns for dates (1-17), days of the week, and names of saints or events.

Tērgul de rimători din Steinbruch. La 17 Iunie n. starea rimătorilor a fost de 129.525 capete, la 18 Iunie au intrat 2626 capete și au eșit 1329 rēmanēndū la 18 Iunie unū număr de 130.822 capete.

Trageri la sortii.

In luna Iulie se vorți trage la sortii; in 1. Losuri dela 1854; Crucea roș. ung. câștigul principalū 15,000 fl., celū mai micū 6 fl.;

Cursul pieței Brașov

Table with exchange rates for various currencies and goods in Brașov, including Bancnote românești, Argintă românească, and Napoleon-d'or.

Table with exchange rates for various currencies and goods, including Lire turcesci, Imperial, Galbin, and Ruble rusesci.

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 19 Iun. 1889

Table with market prices for various goods in Budapest, including grain (Grâu) and oil (Ulei).

Table with market prices for various goods, including semolina (Sēminte vechi) and other products.

Cursul losurilor private din 19 Iunie

Table with private exchange rates for various locations and currencies, including Basilia, Clary, and others.

Cursul la bursa de Viena

Table with exchange rates from the Vienna stock exchange, including gold and paper.

Table with various financial data, including interest rates and exchange rates for different currencies and goods.

Bursa din Bucuresci, din 19 Iunie

Table with market prices and exchange rates in Bucharest, including rent, interest, and various financial instruments.

Editor și Redactor responsabil: Dr. Aurel Mureșianu.

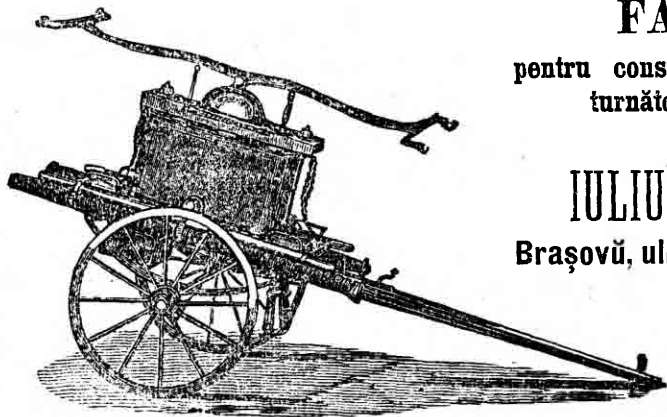
O vilă

torțe bine mobilată, unde se află și un pian, aproape de cetate, cu verandă, grădină, bucătăria, pivniță, șopron și toate cele trebuincioase. Este de închiriat chiar de acum.

Advertisement for 'ALBINA' credit and economy institute in Brașov, offering deposit services with interest rates of 6% to 7%.

Seiden-Grenadines, schwarz und farbig (auch alle Lichtfarben) 95 kr. bis fl. 9.25 p. Met. (in 18 Qual.) —

Schwarze, weisse und farbige Seiden-Damaste von fl. 1.40 bis fl. 7.75 p. Met. (18 Qual.) — versendet roben- und stückweise porto- und zollfrei das Fabrik-Depôt **G. Henneberg** (K. und K. Hofliefer.), **Zürich**. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto.

FABRICA

pentru construire de mașini și turnătorii de metale

a lui

IULIUS TEUTSCH

Brașov, ulița neagră No. 394.

Furnisază toate obiectele de resortul său, precum: instalațiuni

de mori, fabrici de spirt (poverne), fabrici de bere, instalarea de băi, conducte de apă, montări de cazane, toate soiurile de pompe și tulumbe de foc în diferite mărimi, cu sau fără de aparat, toate soiurile de țevi (mațe).

99,3-1

EXPOZIȚIUNEA UNIVERSALĂ DIN PARIS.

Ocaziune unică pentru vizitatorii români!

A SE ADRESA:

GRAND HOTEL DACIA

41. Boulevard St. Michel. Paris.

Hotelier român.

Bucătăria română-francesă.

104, 25-1

Picăturile de stomach MARIAZELLER,

care lucră escelent în contra tuturor bolilor de stomach.

Neîntrecute pentru lipsa de apetit, slăbiciunea stomachului, respirațiunea cu miros greu, umflare (vânturi), răgăelă acra, colică, cătară de stomach, acréla, formarea de pétră și năsip, producerea escesivă de Hegmă, galbinare, greață și vomare, durere de cap (deca provine dela stomach), cărcei la stomach, constipațiune sau încuare, încărcarea stomachului cu mâncări și băuturi, limbric, suferințe de spină, ficat și de haemorroide. — Prețul unei sticle dinpreună cu prescrierea de întrebunțare 40 cr., sticla doită de mare 70 cr.

Espeđia centrală prin farmacistul **Carl Brady, Kremsier (Moravia.)**

Picăturile de stomach Mariazeller nu sunt un remediu secret. Părțile conținătoare sunt arătate în prescrierea de întrebunțare, ce se află la fie-care sticlă.

Veritabile se află mai în toate farmaciile.

Avertisment! Picăturile de stomach Mariazeller se falsifică și se imităză de multe ori. — Ca semn, că sunt veritabile, servece învilitorea roșiă provédută cu marca de protecțiune de mai sus, și afară de acesta pe fiecare prescriere de întrebunțare, ce se află la fiecare sticlă, trebuie să fie arătate, că acesta s'a tipărit în tipografia D-lui H. Gusek în Kremsier.

Veritabile se află: Brașov, farmacia **Franz Kellemen**, farmacia la „Biserica Albă”, farm. **I. Goos**; farm. **Iul. Hornung**; farmacia **Ferdinand Iekelius**; farm. **K. L. Schuster**; farm. **Heinrich G. Obert**; farm. **Ed. Kugler** la „Higiea”; fa m. **G. Iekelius** în Hoszufalu.

Băile Tușnad: farmacia **Alex. Dobay**. **Cohalmu**: farm. **Ed. Melas**, farmacia **E. Wolff, Feldiára**: (Marienburg), farm. **Wil. Schneider**. **Făgăraș**: farm. **v. Bildner**, farm. **Hermann. Sz. Szt. György**; farm. **Val. Beteg**, farm **Barabás Fer.** 46,52-13

ANUNȚU.

Bolta din colțul prundului scheilor casa No. 1387 împreună cu 2 odăi lipite de densa și pivniță este de dată cu chiriă dela sf. Mihailu a. c.

Despre care se pôte afla cele de lipsă la **BĂILE DE ABURU.**

96,3-3

Avisu d-loru abonati!

Rugam pe d-nii abonati ca la reinoirea prenumerațiunei se binevoiască a scrie pe cuponulu mandatului postalu și numerii de pe fășia sub care au primitu diarul nostru până acuma.

Domnii, ce se abonéză din nou, se binevoiască a scrie adresa lamuritu și se arate și posta ultimă.

Administraț. „Gaz. Trans”.

173-188.

Arverési hirdetmény.

A brassói kir. járásbirósági végrehajtó részéről közhírre tétetik, miszerint a brassói kir. törvényszéknek 4318-1888 számú végzés és a brassói k. járásbiróságnak 6854-1888 számú megfízása folytán **Jakab József és Horvath Anna** ellen 225 frt. tőke s. j. erejéig „Albina” takarék és hitelintézet részére bíróság lefoglalt több rendbeli ingóságok jelesül házi butor, becsérték 371 frt., hátralék 175 frt. 60 kr. s. j. erejéig Brassoban nevezett alperes lakásán a nagyutozában 493 h. sz. f. é. Junius hó 25-ik napján 3 órakor delután a legtöbbet igérőnek készpénz fizeté mellett nyilvános árverés utján elfognak adadni. A lefoglalt ingóságok netaláni elsőbbségi igénylői figyeztetnek, hogy jogaikat alóirt k. bírói végrehajtónál az árverés kezdetéig ezabályszeríen érvényesítsék, mert különben igényeik figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Brassóban 1889 évi Junius hó 11-én.

Langer Ed.

103,1

kir. bírósági végrehajtó.

Damá de companiá

Pentru familii, cari voescu se călătoréscă

la espozițiunea din Parisu se recomandă ca damá de companiá, o dómná veduvá, care vorbesce perfectu limba francesá, limba románá, germanu, italianá, englezá și este pianistá perfectá,

Informațiuni se potú lua dela administrațiunea acestei foi.

101, 2-1

Attenzione:

Autorità, Necozianti, — qualunque riceve subito e gratuitamente: Prospetti ecc. delle macchine da scrivere e da copiare, le piu nuove, piu solide ed a miglior mercato. **Otto Steiner**, Fabbrica di macchine da scrivere e da copiare. Berlino SW. Friedrichstrasse 24A.

Pretutindení ca celú mai bunú mijlocú în contra tuturorú insectelorú recunoscutul

se cumpără veritabilú numai astfelú:

deórece sa aflá numai în sticle cu numele

I. ZACHERL,

și nu e de avertisatú mai multú de nimicú altceva, decâtú de prafurile de insecte atâtú de multú falsificate, ce se vëndú cu creițaralú cântárite și numai în hárțiá neimpachetatá.

Asemenea trebuie atrasá atenziunea asupra multelorú imitațiuni infame ale sticlelorú adevérate „Zacherlin”, cu tóte că ori-ce vëndátorú, care ține la renumele său, refusá de a da máná de ajutorú la falsificații și seduceri

I. ZACHERL, VIENNA.

În Brașovú dela Domnii:

I. L. & A. Hesshaimer
Emil Porr
Demeter Eremias
Karl Schuster, farmac.
Iulius Hornung „
I. Goos „

Heinrich Zintz
Carl Irk
Heinrich Rhein
Ferd. Iekelius, farm.
Franz Kelemen „
Emil Iekelius „

Ed. Kugler, farm.
Iul. Müller, „
N. Grádinar
Ioh. Lerchenfeld
Karl Töpfner
George Stefanovici.

In **Elópatak** la Domnii:

I. Müller farmac.

In **Résnovú** „

Ios. Schuster

In **Sercaia** „

Iacob Ehrenwald

In **Uzonú** „

G. Temesvary & Sölnne

In orașele cealalte și la țará depositele de Zacherlin veritabilú se potú vedea pe placatele espuse.